

Кедр
в небу

Віталіна Макарик

М 15 Кеди в небі [Текст] : повість / Віталіна Макарик. — Львів :
Видавництво Старого Лева, 2023. — 168 с.

ISBN 978-966-448-201-8

У житті восьмикласниці Лесі настав час справжніх випробувань, боротьби з образами і новими викликами. Але все може змінитися в одну мить. Червоні кеди — маленький секрет, стіна сили, за якою вразлива підлітка відкриває у собі нову силу — долати шлях без страху і вагань. Ця подорож може виявитися цікавою та захопливою, бо коли відкриваєш серце й отримуєш багато любові, вона здатна латати найбільші рани.

У цій підлітковій оповіді прочитаєте про сльози, дружбу і зраду, пошуки сенсу й біль від втрати найдорожчої людини. Але надія завжди сильніша за розпач, бо підтримка того, від кого не чекаєш, виявляється цілющою, а несподіване знайомство може перерости у справжнє кохання.

УДК 821.161.2-31-93

© Віталіна Макарик, текст, 2023
© Вікторія Кучма, обкладинка, 2023
© Видавництво Старого Лева, 2023

ISBN 978-966-448-201-8

Усі права застережено

Львів • Видавництво Старого Лева • 2023

*Тарасу,
моєму янголові*

Який інстаграмний кадр пропадає! Червоні конверси на тлі схожої на військовий плац площі, сірої, як усе це місто і життя у ньому, виглядають справді ефектно. Аж просяться в об'єктив. Але телефон міцно засів у тісній кишені джинсів, а щоб його витягнути, доведеться відпустити краєчок цегляної надбудови, а отже, — майже напевно погуркотіти з даху вниз. Спасибі, якось обійдуся без фотки. Зрештою, я сюди прийшла не для того, аби поповнити свій інста-профіль, і вже точно не, щоб упасти з п'ятиповерхівки.

То навіщо?

Якщо чесно, у мене немає чіткої відповіді. Це стало дивною нав'язливою звичкою. Сидіти тут у гарну погоду, сподіваючись, що ніхто не зажере голову і не запанікує: «Дівчина на даху!». Думати. Спостерігати

за польотами голубів — на перший погляд хаотичними, але насправді керованими, тільки їм відомими маршрутами. Подумки балакати з тією, яка тепер живе лише в моїй голові.

З мамою.

Саме з неї все й почалося. Того сльотавого весняного дня я вперше видерлася на дах, намагаючись вгамувати калатання серця і паніку, що підступала, як нудота, до горла. Не для того, аби стрибнути вниз, як потім вирішила поліція. А для того, щоб зрозуміти, що перед своїм першим і останнім польотом відчувала вона. Моя мама.

Мене звати Леся, і, поглянувши на мене, ти побачиш звичайнісіньку школярку. Стандартний набір — кеди-джинси-чорна футболка-картата сорочка і наплічник за спиною. Пухнасте кульбабкове волосся, тісно сплетене у два колоски. У тебе таких пів школи, і всі на одне лице.

Але був час, коли я стала скандально відомою не лише у своєму класі, а й у всьому нашому містечку. «Та сама восьмикласниця», «її дочка», «бідна дитина» і ще 100 500 епітетів, які шепотіли мені вслід. Щоб стати «зіркою» у місті, де всі одне одного знають, не достатньо бути талановитою, гарно вчитися чи волонтерити в собачому притулку. Треба щось справді шалене. Наприклад, пофарбувати волосся у всі кольори веселки, як Інна з 11-Б. Або поголити голову, як Катя,

у братика якої виявили рак. Або щоб твій будинок згорів дотла у переддень твого весілля, як це сталося з Ірою К. Або щоб твоя мама наклала на себе руки на очах десятків перехожих.

Як це сталося зі мною.

За той один майже-по-літньому-теплий квітневий день я — з непримітної Леськи перетворилася на «оту-дівчинку-мама-якої-стрибнула». Довге таке ім'я, правда? Як у Волдеморта. Я чула його щодня — у шкільних коридорах, в магазинах, у які ходила зазвичай, у марш-рутці. Я перестала бути собою — дівчиною, в якої були гарні (або ні) очі, кльова (або ні) фігура, якісь зацікавлення і симпатії. На мене лягла тінь маминої смерті, і я дуже довго з-під неї вибиралася. Може, тому, що не надто й хотіла. Бо так принаймні трохи відчувала, що мама досі є в моєму житті.

Ми не були подругами — у тому сенсі, як дружать між собою мої однокласниці. Але вона дуже любила мене, а я — її. І ми були справді близькими одна з одною. Близькість — це зовсім не значить розказувати все-все, наприклад, і те, що моє серце пропускає удар, коли я бачу Андрія з 10-А, і те, що мамі шептав на вушко вродливий, але нахабний залицяльник. Думаю, деталі варто залишати для себе або для подружок твого віку. Але ми завжди знали про те, що кожній із нас потрібно — влаштувати дикі танці чи замкнутися самій

у кімнаті, скласти компанію на ранковій пробіжці, чи цілий день пити чай з домашніми пиріжками. І поважали ці потреби. Ми піклувалися одна про одну. Відверто говорили про свій досвід, свої переживання, свої страхи. Принаймні до певного часу. Поки мама не наважилася на свій останній крок.

Мені здається, такі речі треба, як мінімум, обговорювати з близькими. Може, тому мені було так образливо. Жодного натяку, жодної дивної есесески, жодного *When angels deserve to die* на ріпіті, нічого такого, що могло б сказати: гей, доню, я готуюся померти! Це так, наче твоя бест-подруга, яку ти вважала домашньою скромницею, одного дня приходить до школи з обручкою на пальці і каже, що вагітна — а ти й не знала, що в неї був хлопець. Це так, тільки в мільйон разів гірше, бо заміжжя — це не смерть, з нього завжди можна втекти.

Зрадженою. Ось якою я почувалася. Вона повелася зі мною нечесно. Вона не сказала мені жодного слова. Не пояснила нічого і залишила самій усе розгрібати. Це взагалі нормально? Окей, моя мама ніколи не вписувалася у стандарти норми, і мені це завжди подобалося. Вона була несхожа на запакованих у строгі дорогі костюми мамусь-юристок і менеджерок. Але зараз я віддала би все на світі, аби вона виявилася однією з них — нудних, передбачливих і не здатних